# Розділ 2 “Після заходу сонця”

Я проспала весь день. Розплющивши ще заспані очі, зводжу свій погляд на вікно і розумію, що останні промені сонця вже починають ховатися у вечірніх сутінках. Буквально всього лиш за кілька годин настане ніч.

Протерши руками очі, заставляю себе встати з ліжка. Воно було не зручне, по відчуттях, наче було зроблене з твердого каменю, від чого моя спина, яка без того боліла, приносила для мене дикий дискомфорт, коли намагалася вирівняти спину.

Як тільки я хотіла встати, як раптом почула чиїсь приглушені кроки, а за тим без будь-яких попереджень, в мої двері рвучко відчинилися, і в кімнату нагло увійшов чоловік на ім'я Долтон Ольд, який не привітавшись, зразу буркітливо і знуджено протараторив:

– Урсус, хоче тебе побачити.

Його поява дещо мене вибісила, і я стримувалася, аби не кинути йому уїдливі слова, які так і крутилися на кінчику мого язику. Але натомість спокійно відповідаю, що зараз буду.

Як тільки я це кажу Долтон, без лишніх слів просто розвертається, грюкнувши наостанок за собою дверима, йде геть.

Нервово видихнувши, я деякий час сиджу нерухому. Зазвичай рапорти я доповідаю пізніше. Але гадаю Урсусу просто нетерпилося дізнатися чи добре пройшла місія. Сьогодні вечором я мала готуватися до наступної місії, збирати інформацію про свою майбутню жертву, бо за кілька днів я мала її вбити, отже я мала поспішити, щоб встигнути все.

Вставши, і підійшовши до невеликого столика, сідаю на дерев’яне крісло й дивлюся на своє відображення в дзеркалі.

Перше, що кидається це свої яскраво жовті очі, і чорні круги під ними. Навіть якщо я просплю цілісінький день мені все рівно це буде за мало. Дістаю з шухляди старенький дерев'яний гребінець та починаю розчісувати своє пряме, темне, як вороняче крило волосся, яке досягало мені аж до поясниці, але місцями воно сильно заплуталося у круглі комочки, тож потрібно було добре постаратися, аби придати моєму розпатланому волоссю належний вигляд. Мої губи стали дуже сухими, а вилиці, ще гостріші. Окинувши себе з ніг до голови, підсумовою, що втратила кілька кіло. До мого недосипання додалося, ще й недоїдання.

Але хочу сказати, хоч завдання були важкі, це давало також і плюси. Розглядаючи своє тіло зараз, бачу, що воно стало більш пружним й витривалим, і я б сказала навіть красивим, яке обрало непоганої стрункої фігури. Кілька місяців тому помітила, розглядаючи себе в дзеркалі, що на животі з'явилися невеликі кубики пресу. Щоденні місії, в яких були не тільки вимоги до ідеального вбивства, а й до чудової замаскованості, аби раптом ніхто не побачив мого обличчя, і не сказав, що бачив мене в той самий день, коли було здійснено вбивство, і тим самим не викликати лють короля. І, щоб цьому запобігти, потрібно було добряче побігати, щоб придумати весь план від початку до кінця, а ж до найдрібніших деталей. Та й в цілому робота була в русі, отже на одному місці я не сиділа: «Плюси завжди потрібно шукати, навіть, якщо ти думаєш, що їх немає. Ми тільки бачимо погане, а хороше ми просто напросто пропускаємо повз нас, і складається враження, що пережитий недавній досвід був тільки з

поганих емоції, але це не так. Ми самі собі показуємо тільки то, що хочемо побачити. Від цього складається наше сприйняття на світ. Завжди потрібно шукати плюси, навіть якими ж вони не значними були. Це все-таки ліпше, ніж нічого.» – Одного дня сказала моя бабуся Аґалія.

Ці слова я пригадувала, аби геть чисто не перетворитися на монстра. З тих пір, від коли я приєдналася до Тіні, я вбила багато людей. Чим може хоть щось з того, що я зробила знайти єдину світлу сторону?

Закінчивши зачісуватися, наостанок ще раз дивлюся на себе в дзеркалі. Примружуюся, і лякаюся. Моє обличчя було занадто блідим, а погляд своїх жовтих очей був – порожній.

Вийшовши зі своєї кімнати, я йшла темним коридором, а тоді піднялася по спіральних сходах на другий поверх й направилася в кінець коридору. Зупинившись перед самими дверима, тихо стукаю, а за тим відкриваю за клямку, і заходжу всередину.

В кабінеті Урсуса Жольда вирувала напівтемрява, де по кутках освітлювало лишень кілька смолоскипів. Я очікувала побачити тільки Урсуса Жольда, але на моє здивування, він не був сам. Десятки членів організації також були тут. Їхні погляди заразу були спрямовані до мене. Я неспішно окинула на них вдавано байдужим поглядом, і не могла не помітити, з якою неприхованою неприязню вони на мене дивилися. Серед юрби помічаю Долтона Ольда, який до того був в моїй кімнаті та Френка Волтона, який тільки секунду затримав на мені погляд, а тоді відвернувся. Що ж, мені так само не хочуться бачити їх, як вони мене. Краєм зору з боку мене помічаю знайоме оранжеве волосся, і зі всіх сил стараюся не подивитися туди.

В мене ніколи не було добрих стосунків з усіма, так званими "товаришами".

На те були причини. І їх було безліч.

Пройшовши в дальній куток кімнати й схрестивши руки на грудях, стала чекати. В приміщенні відчувалася злісна напруга в повітрі. Не кожен раз ми всі так збираємося, зустрічаючи один одного.

Не звертаючи на навколишнє шепотіння, я дивилася перед собою. В кінці кімнати стояв дубовий стіл, за яким сидів Урсус Жольд, і порівняно зі всіма, старий навіть не потрудився поглянув на мене, і продовжував з байдужим виразом на обличчі, читати, якийсь сувій пергаменту. А позаду нього стояв прапор, який усоблював нашу організацію Тіні – захід сонця, а навколо нього згущається темнота.

Урсусу Жольду було приблизно п’ятдесять, але я б не сказала, що він був старий та немічний. Він був кремезним чоловіком, з короткою сивою бородою та сивим волоссям, акуратно вкладеним назад. Ніколи не бачила, щоб він тренувався, але в нього була чудова фізична форма, і при потребі, він міг з легкістю, я впевнена, когось вбити.

– Ну що ж, – мовив грубий та всеохопний голос Урсуса, порушивши накінець бурмотіння, відкидаючи пергамент, і провівши всіх присутніх пильним поглядом своїх карих очей. – Думаю всіх є питання, чому я вас усіх зібрав.

– Ну хорошого ми вже й не чекаємо почути, – мовив тихий безтурботний жіночий голос, за яким відчувалися помітні зухвалі нотки. Всі обернулися в сторону дівчини з оранжевим

волоссям, і я в цьому числі.

Натільда Квін, завжди любила справляти на себе враження, і привертати до себе увагу. Саме це і вона робила зараз. Вона тримала спину рівно, і не відводила погляду від Урсуса, злегка усміхаючись. Коли я тільки вступила в Тіні, Натільда вже була тут, і вже тоді Квін вважалася досвідченим бійцем. Від самої нашої першої зустрічі Натільда мене недолюблювала. Але скоріше *ненавиділа*. Як і я її.

– Сьогодні я зустрівся з королем Ґаріхтоном, і він віддав наказ, щоб ми маємо всі бути обов’язково присутні в тронному залі завтра зранку, – не звернувши на слова Натільди, промовив грубий голос Урсуса.

Шкіра пройняла морозом. За все на світі зараз я не хотіла почути саме це. Опинитися там. Знову. Кожного разу, коли я там була, мені хотілося якнайшвидше втекти.

Король Ґаріхтон, королівства Афідії був – жахливою людиною. Я відчувала до нього непохитну відразу. Ми рідко пересікалися, але цього мені вистачало сповна, щоб запам'ятати ці зустрічі на довго. Ми приходили до нього тільки, щоб почути про якусь особливу місію, або якщо хтось з нас не виконав своє завдання, як було потрібно. За недбальство король карав, і ці покарання проводилися при всіх членів Тінів. Коли, я тільки вступила в Тіні в свої дванадцять, мені не рідко доводилося бачити ситуації, коли через неякісне виконання завдання король особисто карав людину, б'ючи до полусмерті залізним кнутом. Всі ці тортури могли тривати не одну годину. Ґаріхтон робив це навмисно, щоб всі це побачили і засвоїли урок, щоб наступного разу, якщо хтось не виконає завдання, як слід, то наступна черга настане людини із шеренги, яка покірно дивилася на тортури.

Для дитини, якої лиш дванадцять років стояти і дивитися, як б'ють людей, було дуже важко, що морально витримувати всі ці крики про благання припинити муки, що й фізично старатися не вирвати рештки сніданку перед всіма на підлогу, і не втекти якнайдалі.

Я досі пам'ятаю, як одного хлопцю на ім'я Іон кнутом били так, що було видно білу кістку на спині. Король ніколи не вбивав, але цей спогад добре закарбувався в пам'яті, бо за кілька днів Іон помер, через несумісні травми з життям, а тіло викинули в море, перед тим прив’язавши його до величезного каменя, яке разом з ним пішло на дно.

А заставили виконувати це – мене, і Френка та Долтона.

Мені всього лише було чотирнадцять, коли я не змогла вбити людину, і та втекла. Пізніше її звичайно знайшли інші та вбили. Але для мене це закінчилося плачевно. Король Ґаріхтон, побив мене так, що кілька тижнів я не могла спину тримати рівно. Тоді я була між життям і смертю. Сліди від ударів батога залишили на моїй спині вічні шрами, а плече, яке за років не зрослося від побиття, боліло тупою нестерпною біллю до сьогодні. Від того часу моє ліве плече було нижче, аніж праве.

Тож перспектива йти туди мені аж ніяк не подобалося.

– На даний момент можете перенести свої місії на потім, – мовив Урсус, а за тим швидко додав, побачивши наші напружені вирази лиць. – За це нічого не станеться. До того часу маєте вільний час, а зранку ви всі без винятку повинні бути в тронному залі короля, – Урсус на мить замовк, а за тим мовив недбало, наче йому було все рівно, що ми вирішимо. – Якщо

хтось не прийде, вважайте за потрібне бути готовими до наслідків. На тому засідання закінчене. – Відказав Урсус Жольд, відкинувшись на спинку крісла, і знову взявши пергамент, став його знудженим поглядом читати, віддавши нам мовчазний наказ забиратися.

– Сонце впало! – крикнув хтось.

– І тіні вийшли на полювання! – відповіли хором решта, завершуючи гасло Тіні.

Всі почали виходити з кімнати. Я саме збиралася вийти зі всіма, коли мене окликнули.

– Ґрейвун, почекай.

Я зупинилася, і обернулася до Урсуса Жольда, з легка кланяючись.

– Ви щось хотіли?

Кивком голови старий звелів закрити двері, і підійти до нього.

– Як пройшла твоя місія? – запитав Урсус, не відриваючи від мене пронизливого погляду, від якого мені стало незручно.

Я стиснула губу зсередини.

– Місія пройшла успішно. Я його вбила.

Я старалася надати своєму голосі більше безтурботність і байдужості, хоча це було не так.

Кілька секунд Урсус нічого не говорив. Просто пильно вивчав мене своїми карими очима, і лише тоді повільно кивнув, наче щось визначивши для самого себе.

Розуміючи, що на цьому все, я злегка поклонилася, розвернулася і вийшла з кімнати.

Що ж. Урсус звільнив нас від зобов'язань на цю ніч, і дав нам час підготуватися до майбутньої зустрічі, тож я могла трохи розслабитися. Хоча ноги боліли, і я мала цей вечір, в змозі передихнути, і набратися сил, я хотіла з деким зустрітися.

Я прямувала до виходу, і спустившись по сходах вниз, йшла темним коридором, з надією нікого не зустріти. Але на жаль моїм сподіванням не судилося збутися. Саме тоді, коли я дійшла до дверей, як біля них на дивані хтось сидів спиною до мене. Я зразу впізнала хто це. І перспектива залишатися тут ставала чимраз меншою.

Я думала, що швидко проскочу повз, і вона мене не помітить, але не цього не сталося, як гадалося.

– І куди це ти зібралася серед ночі? – запиталася солоденьким голосом рижоволоса жінка, обернувшись до мене. Її погляд був сповнений ненавистю, а в одній руці вона крутила невеликі ножиці. – Урсус, адже дав нам ясно зрозуміти, що треба підготуватися до ранішньої зустрічі, а не швендятися будь-де.

Не хочу витрачати свій дрогоцінний час на безглузду балаканину, тож просто проходячи повз неї, уїдливо кидаю:

– Тебе це не стосується, Натільда.

– Що ти сказала? – загрозливим тоном зашипіла вона. – Не смій до мене пискувати, дівчино!

Я продовжила йти. Мені залишилося зовсім трохи, і я вийду з цього «чистилища», хоч ненадовго, але це вже ліпше, ніж залишатися всередині.

– Я запиталася куда ти йдеш?! – крикнула, Квін.

Зупинившись перед дверима, обертаюся, і кидаю на неї зневажливим поглядом.

Її оранживе волосся чудово пасували до її оранжевих, як вогонь, очей. Натільда, як завжди була одіта аж занадто відкрито. Її чорне, обтягувальне плаття закінчувалося до колін. В свої тридцять, вона вела розпусне життя, а її методи, якими вона вбивала людей на своїх завданнях були моторошними.

Натільда завжди носила з собою маленькі ножниці, щоб проколювати ними очі своїх жертв.

– Яка тобі різниця? – холодно запитую я.

– Я просто за тебе переживаю, – вдавано підкувальним тоном заявила рижоволоса. – Ти наймолодша з нас, а шляєшся, де і коли попало. Боюся, щоб ти не перетворилася на одну з шлюх, які шляються на Атікон. – Ми обидві прекрасно знаємо, що це все брехня. Їй, як й іншим плювати, де я ходжу. Діло в іншому. Вона жити не могла, щоб не сказати брудних і образливих мені слів в мою сторону. Жінці завжди подобалося находити привід, щоб зачепити чи принизити мене.

Я хотіла проштрикнути її ж ножицями в її очі. Але натомість сказала беземоційним голосом:

– Я можу без твоєї допомоги обійтися, Натільдо. Якщо щось трапиться я можу за себе постояти.

– Ні, – похитала головою жінка, глузливо посміхаючись до мене. – Ти не зрозуміла, що я мала на увазі, дівчинко. Ти не можеш знати, де може ховатися небезпека.

Її усмішка стала, ще ширшою.

– Вони можуть бути серед нас, і нічим не відрізнятися від звичайних людей, і ти навіть не встигнеш спам’янутися, як тебе вб’ють в мить ока, – продовжила уманливо стурбованим голосом Натільда.

Я знала про кого йде мова.

Відтоді, як відкрився портал, наш світ змінився.

На обличчі Натільди, з'явилися хижа посмішка, і вже через кілька секунд, вона засміялася.

Весь цей час, я спокійно пропускала повз вуха її глузування, не давши того чого вона хотіла. Я не піддавалася гніву заволодіти мною.

– Та я жартую, це всього лиш брехня. Юканійці – померли. Всі ми це знаємо. Але все таки тобі не завадило читати газети, щоб бути в курсі подій.

На це я лиш злегка посміхнулася, а за тим повертаюся в сторону дверей, чекаю, що вона, щось скаже ще, але у відповідь тиша.

***

Закутавшись в плащ, йду по вулиці Атікон, нічного міста столиці Табели, де з двох боків стояли один до одного двоповерхові будинки. Дорогу освітлювали смолоскипи. Піднявши голову високо в нічному небі світив місяць-молодик, я задумуюся над нашою ж Натільдовою розмовою, яка ніяк не йшла з моєї голови.

Квін хотіла мене залякати – це було ясно. В газетах ширилися чутки, про повстанські угруповання, які проголошували, що нібито юканійці маскуються серед людей, і живуть з нами пліч-о-пліч. Але я в це не вірила. Всі знали, що вони померли на Чорній Війні.

Це сталося давно. Саме десять років тому відкрився портал, який приніс руйнацію в наш світ. Кожен знав її ім'я, темної чародійки, яка відкрила портал. Арія лі Старквун. Про неї складали історії та легенди, якими залякували малих дітей, які не хотіли йти спати.

До початку Чорної Війни, коли Арія Старквун вбила тодішнього короля Іріуса Полемуса, який сам був не гірший від відьми, скоїв багато жахливих речей до інших королівств. Всі королівства боялися й знали, що самопроголошена королева не зупиниться тільки на одному королівстві. Відьма готувала план, щоб захопити світ, і задля цього їй потрібно було відкрити портал. Саме тоді майже одинадцять років тому, всі шість королівств в Онірії, об'єдналися задля спільної мети. Аби знищити сьоме королівство. Зникле Королівство. Розпочалася Чорна Війна. Битви були криваві, і нескінченна кількість мільйони вбитих людей. Хоч юканійців було в десятки разів менше, вони користувалися магією, яка робила їх сильнішими.

Війська з великими втратами дісталися в Леквут, де знаходився портал. Їм майже вдалося перемоги. Але цьому не було суджено здійснитися. В останню мить, темна чародійка все-таки зуміла відкрити портал, і тим самим перекреслюючи хід війни. З порталу вийшли небезпечні істоти, якими ми звемо – епікіндінами. Жахливі істоти, які мали довгі чорні руки та ноги з моторошно яскравими червоними очима. Вони одним укусом могли перетворити людей або тварин, на таких самих потвор, буквально за кілька днів. З Леквута майже ніхто не повернувся живим, бо їм не вдалося уникнути зараження. Тим що вдалося втекти, розказали нам ці історії, але з часом деякі з них втратили здорову частинку свого глузду, і померли, так як не змогли усвідомити ті жахливі спогади.

По легенді розповідається, що після того, як портал відкрився, відьма померла. Причиною смерті стало, що істот, яких вона впустила в наш світ – вбили її.

Епікіндіни дуже швидко поширилися на інші землі. Деякі королівства, які були найближчі до кордону Зниклого Королівства не змогли швидко зреагувати вчасно і справитися з навалами чудовиськ, і їхні міста захопили й знищили – епікіндіни. Таким королівствам як Ерінті, Аронтії, Дішуфу та Афідії повезло бути найдальше, і зберегти міста, хоч не всі, але більшості, коли ситуація з іншими королівствами була грубо кажучи не дуже добра. Але це не означало, що будучи далеко від Зниклого Королівства в Афідії було безпечно. Нам просто повезло бути далеко від зони бойових дій, а так більшості територій стали непридатні й небезпечні для життя людей. Епікіндіни дійшли аж сюди. Безпечно стало тільки в столицях, або великих містах, які змогли утримати оборону.

Люди покладалися на важку зброю, яка давала результат, але цього було недостатньо.

Епікіндіни були набагато сильніші за людей. В Табелі нас оточувала величезна кам'яна стіна, яка не давала пройти епікінідінам. Але в мене завжди підкрадалися сумління, чи вони зможуть одного дня перелізти стіну і вбити всіх нас?

Після війни Зникле Королівство перестало існувати, і їхня назва загубилася серед часу. Але навіть після стількох років находяться смільчаки, які хочуть побачити рештки Зниклого Королівства, і коли туди вони вирушають, ті пропадають, і їх ніхто ніколи не побачив знову.

По дорозі зустрічаю стомлених людей, як я підозрюю, поверталися після важкого робочого дня до своїх домівок. Атікон був доволі бідним кварталом. Де-не-де можна було побачити бездомних, які спали попід стінами будинків. Але приблизно через двадцять хвилин, коли я підходила ближче до центру міста, в район Огістон, з'являлися більш новіші будівлі. Але там так само була не сама ліпша репутація.

Задумуюся, як класно було б зараз піднятися на вершину одну з гір, які оточували всю східну половину міста. Я милувалася б заходом сонця, чекаючи поки воно зайде, окунутися в спокій темної ночі й нічим не перейматися, споглядаючи місто. Раніше я так робила, коли була ще дитиною, і в мене був вільний час, щоб забратися на найближчу гору, яка була недалеко від мого дому й серед нічного неба всипаного тисячами зірок, споглядати за сотніми маленькими вогниками внизу, як на долоні, яким кінця і краю не було видно. Мені подобалося приходити саме під вечір, а не в день. Атмосфера ставала більш заворожуючою. Зверху я почувалася більш захищеною з думкою, що на мене ніхто не нападе. Серед міста було набагато небезпечніше. Доводилося остерігатися від усього. В буквальному сенсі потрібно озиратися через плече, щоб бува хтось не йшов слідом. Але за роки, я навчилася добре захищатися.

Табела була доволі кримінальним і славовільним народом. Але особливо, коли з навколишніх сел, міст та навіть з інших королівств через небезпеку з боку епікіндінів, прийшли не тільки звичайні селячи чи знать, а й шахраї та бандити. Люди, які приїжджали сюди, рятуючи власні життя, і шукаючи кращого. Але в кожного було своє бачення на те, як вони хочуть поміняти своє життя. На краще, чи на гірше. Більшості хто прибував сюди не мали грошей за пазухою, щоб забезпечити себе дахом над головою, не мали за, що купити їжі та інших не менш важливих потреб, які потребуються в житті кожної людини. Тож, щоб вижити варіантів було не багато: стати попрошайками, займатися крадіжкою, продавати своє власне тіло для розваг або стати найманою вбивцею, як я.

З цієї причини я вступила в Тіні, щоб вижити. Не маючи нічого, потрібно було пристосовуватися до нового середовища.

В кварталі Огістон було більш менш безпечно. Тут зазвичай продавалися, якісь крамниці зі зброєю: топори, мечі, кинджали. Різноманітний одяг: плаття, костюмами, аксесуарами та іншими різними предметами. Більшість крамничок вже закрилися. За винятком лише барів, які могли бути відкриті цілісіньку ніч, де можна було добре скоротати свій час. Місця, як такі мені не подобалися, але на превеликий жаль саме туди я мала піти, якщо я хотіла зустрітися з подругою, якій сильно були до вподоби такі розвратні місця. Один із них, бар – "Веселий Батільдо Ґонк".

Цей бар був популярний. До нього всі сходилися, щоб задовольнитися розвагами, які

пропонували своїм клієнтам молоді, привабливі дівчата в коротких спідничках, яким заледве виповнилось й шістнадцять, може навіть менше. Через шар косметики було важкувато визначитися. Всі вони намагалися сподобатися чоловікам, які в два чи три рази були старші за них, щоб заробити хоч, якісь гроші аби вижити. Вони вибрали свій власний вибір, щоб стати такими, якими зараз вони є. Але, коли я бачу їх не знаю, що я до них маю відчувати. Огиду? Невинних жертв цього жорстокого світу? Я їх не засуджувала, бо сама від них не була ліпша. Навіть – гіршою.

Завернувши за поворот, я саме підходила до «Веселого Батільдо Ґонк», як по дорозі, недалеко від входу помічаю одну парочку, яка безсоромно занімається відвертою сценою всіх на очах. Якщо придивитися пильніше, можна було побачити всю картину в цілому, якби не темрява, яка якось приховувала їхні оголені тіла. На них, то і діло, що зиркали всі перехожі, які проходять повз них, і на їхніх обличчях з'являються нахабні усмішки, від яких мені стає млосно. Хтось навіть свистів.

На сусідній стороні вулиці, якась друга закохана пара, на цей раз двоє дівчат і один хлопець займається похожим ділом, але на цей раз світло від смолоскипа падає на їхні сплутані оголені тіла. Швидко повертаю голову в інший бік в неспроможності дивитися на це все. Їхні сильні стони, які чути на всю вулицю, долітали аж до мене. Якщо ненадовго затриматися тут, можу побачити і не тільки це. Від чого мені хочеться чим пошвидше зайти всередину, але розумію, що там ненабагато краще, аніж зовні.

Відчинивши вхідні дерев'яні двері, потрапляю всередину, де мої очі поволі привикали до темряви. Повсюди були невеликі столики із дубовими дерев'яними лавками, де сиділи та страсно цілували один одного різного віку люди. Від молодих до старших. На столах стояли всілякі напої із закусками. Але сексом тут не займалися, це було заборонено. Ти можеш займатися цим на вулиці, де всім не було діла до тебе, або забронювати кімнату на другому поверсі. Лише для цього потрібно було заплатити з п'ять срібних монет. Але це правила встановлені тільки в цьому барі, в інших барах можна займатися сексом навіть всередині, де ще огидніше поводяться люди з своїми бридкими фантазіями, тож це місце ще не таке й погане, запевняла я себе в думках.

На самій стелі висіло декілька смолоскипів, які не яскраво світилися, від чого гості занурювалися в напівтемряву, де важко було їх розгледіти, бо світла тут не вистачало. Але так було й задумано.

Озираючись навкруги в пошуках своєї подруги, яка полюбляла находити своїх партнерів лише на ніч, а пізніше найти когось іншого. Я знала, що знайду її саме в «Веселому Батільдо Ґонк», і ніде інде. Отримуючи безплатні напитки, якими її пригощав бармен на ім'я Чарльз, про якого подруга вже розповіла раніше, тож її пристрать залишитися тут посилювалась – вдвічі.

Запримітивши знайому фігуру за барною стійкою одрузу попрямувала прямо туди, через звуки непристойних стогонів. Поряд з подругою стояв ще якийсь хлопець. Проходячи повз помічаю боковим зором, що мене нагло роздивляється якийсь товстий мужик з непристойним поглядом, нагло оглядаючи мене, але вигляду я не показую. Я цілеспрямовано йшла прямо, але не встигнула я дойти до подруги, як на півшляху на мою талію падає сильна рука, яка спритно притягує мене до себе. За секунду я вже сиджу на

чиїхось колінах. Обертаюся, і бачу, що це той самий мужик, який дивився мене з похоттю в очах.

– Ей мала, не хочеш приєднатися до мене? Обіцяю тобі це сподобається, – сказав свинцевим голосом він.

Моя реакція не заставляє довго чекати, і моментально вільною рукою б'ю по його грубій руці, якою він мене тримав. Того від мене неочікуючи, він голосно вилаявся, і послабив хватку на моєї талії, і миттю підвелася, обхопила його руку і, розвернувши, заклала її за його спину. Той зойкнув від болі, а за тим одним спритним рухом дістаю свій кинджал з ніжон, і простаскаю до його горла свій кинджал та з легка надавлюю. В мить ока на його лиці з'явився неприхований страх, розпач і лють. Чоловік щось намагався сказати самими ж губами, але тільки спромігся, на якесь мимрення. Видно він не очікував, що якась дівка як, я можу спричинити спротив. Він не знав хто я така, а якби знав, то радше втік, як тільки я увійшла всередину. Приставивши кинджал чуть сильніше до горла, злегка надавлюю, звідки потекла маленька струйка крові. Він хотів вирватися, але я ще сильніше здавила його руку. Якщо ще трохи надавати можу її з легкістю зламати.

– Чого ти твориш!? Мерзавка я тебе на… – та не встигає він договорити, як я кидаю його на підлогу, і з всієї сили б'ю ногою об його спину. Крикнувши від болі та зіщулившись, я сідаю на його спину, і знову притискаю кинджал, але на цей раз протикаю лезо між лопаток. Але не глибоко, лише задіваю, щоб він відчув біль. У відповідь чоловік несамовито закричав.

Тільки зараз помічаю, що в залі запанувала мертва тиши. Я відчувала погляди всіх присутніх людей, які дивилася тільки на нас. Ніхто не намагався підійти, щоб втрутитися. Лиш ззовні долинали віддалені звуки якихось розмов. Раптом тишу перебив голосний смішок, який долинув зі сторони бару. Кидаючи погляд туди, бачу, як моя подруга мені посміхається, на що на моєму лиці з'явилася ледь помітна усмішка, але вона миттю стирається, коли я перевожу погляд на того мерзотника, який посмів мене лапати, схиляючи голову до нього, говорю йому в потилицю.

– Якщо ти ще раз, торкнешся до мене своєю бридкою рукою, – на моєму обличчі знову розквітла зла усмішка, від незмоги не відчути насолоду від того, як широко розкрилися від переляку маленькі очі чоловіка. – Повір, я тобі її відріжу, і буду дивитися, як ти істикатимеш кров'ю, а твої крики будуть для моїх вух мелодійною музикою, якою я буду насолоджуватися до того моменту, допоки ти не здохнеш.

На цей раз в приміщенні запанувала цілковита тиша, яка оповила весь бар. Всі, немов затамували подих, від того, що може статися дальше, чекали.

Мужик не міг промовити й слова, від переляку відкривши рот. Злегка наклоняюся ближче до його вуха, і він не старається навіть поворухнутися, не те, щоб щось сказати. Шепочу так, щоб міг почути тільки він:

– Навіть, якщо я би хотіла з тобою переспати, що малоймовірно, то твій маленький член, не зміг би мене задовольнити. Я б його скоріше відрізала, і засунула тобі прямо в глотку, щоб ти його попробував на смак. І я обіцяю зробити це, якщо в наступний раз попробуєш хоч пальцем мене ворухнути. Ти це зрозумів? – пригрозила я, холоднокровно.

Чоловік спершу оторопіло глянув на мене з напівоберта, а за кілька секунд кивнув, і його почервоніле обличчя, заставило мене посміхнутися ширше. Завжди цікаво спостерігати, що можуть зробити звичайні слова.

Прибираю кинджал, і витираю об його ж одяг, його власну кров. Випустивши його руку, вставши, і відступаю на крок, і перед тим, як піти, в останній раз кидаю на виродка лютий погляд, і обминувши його, йду в напрямку подруги скопійною ходою, бачачи, яка вона, то і діло старається не пирснути від сміху.

Я перевала погляд на хлопця, який стояв поруч від подруги, і наші погляди зустрілися. Він був в тіні, як і всі решта людей, які були тут, тож я не могла добре розгледіти його, але це не завадило не побачити його ледь помітну усмішку. А в його погляді читалося, щось як захват? Волосся під світлом смолоскипів здавалося, немов синє. На ньому був темно-синій плащ, який спадав майже до самої підлоги. Прислонившись до барної стійки, і схрестивши руки на грудях, він мав доволі красивий вигляд. Ні, я не так виразилася. Він був прекрасним. Щось мені підказувало, що він не з робкого десятка.

Найбільше мене заворожували його холодні голубі очі. Мені здалося, що ми дивилися один на одного цілу вічність, але минуло всього на всього кілька секунд, коли брюнет, схиливши голову до моєї подруги, щось тихо сказав їй на вухо на, що та відповіла малим кивком. Але, коли я майже підійшла до них, незнайомець відсторонився, і граційною ходою попрямував прямо до мене, де я знову пересікнулася з його холодними голубими очима, що аж мурашки по шкірі пройшлися. Він був вищий від мене на цілу голову, а на поясі в нього звисав великий меч. Пройшовши повз мене, таємничий незнайомець пішов до виходу.

Він воїн? Якщо так, то, що він забув в цьому богом забутим місцем, як це?

Мене заполонила цікавість, що такого він міг сказати Камілі? Він не виглядав тою категорією людей, якими вибирала подруга на побачення.

– На твоєму місці, я б на додачу плюнула йому в обличчя, а тоді вже пішла, – промовила з ноткою веселощів, Каміла Реджіс, вольгарно сидячи на високому стільці.

Усміхнувшись до Каміли, сідаю поруч з нею на дерев’яній високий стіл з підвищенням, що й вона.

– Я б на це задоволенням подивилася збоку, – відповідаю.

На що Каміла, заливається таким сміхом, тримаючи в одній руці склянку бурбону, який ледве не виливається на стіл, а другою за поперек, але коли нарешті перестає сміятися, крізь сльози говорить.

– Давно не бачилися, моя Кіра. Те, що ти відповідаєш на мій жарт мене радує. Але, де ти пропадала всі ці два тижні? Невже так туго з вихідними? – останні слова вона говорить з ноткою суму.

Вона знає чим я займаюся.

– Останнім часом так, – сухо відповідаю я, дивлячись їй прямо в її сірі очі. Її темне-коротке кучеряве волосся, спадає їй на оголені плечі. На ній сіро-біла сукня, яка досягає їй аж до самих колін, і облягає її стройну фігуру, що не давало жодних сумнівів чому чоловіки

припадають до її чарів, ключи на її вроду. В неї вона була красива. Платття чудово їй пасувало. А прикраси, які аж сяяли, привертали до себе увагу, на яку вона завжди сподівалася отримати. Лиш ростом Каміла була на кілька сантиметрів вища, ніж я.

– Ех, не дуже добре. Ми могли б пити разом бурбон, – пробурмотіла не втішно Каміла, прокручуючи склянку в руці, а за тим повернувши до мене голову, хитро до мене всміхається. – Але це можна виправити.

За секунду Каміла, гукає бармена, і вже через три хвилини переді мною вже стоїть кришталевий стакан з бурбоном та маленькими кусочками льоду. Каміла знала, як підняти мені настрій, хоть трохи.

– Розказуй, що в тебе нового? – після ковтка бурбону, запитується подруга.

Взявши в долоню випивку, злегка покачую його, дивлячись, як кружляють кубики льоду, б'ючись об склянку стінки. Зітхнувши промовляю:

– Все без змін. Кожен день, одне й те саме.

Та кивнула, не дивлячись на мене.

– Але все-таки, я не очікувала, що ти зайдеш сюди, – вона косо поглянула на мене, а її сірі очі злегка прищурюються, а погляд став пильнішим. – Щось сталося?

Каміла Реджіс була спостережливою людиною, і могла без особливих трудностей прогледіти будь-яку дрібницю. Тож я не здивована, що вона зауважила мою тривожність, яку я намагалася так добре приховати, під фальшивою посмішкою.

Стишою голос до шепоту, щоб могла почути тільки вона.

– Урсус Жольд, сказав нам сьогодні, що завтра з самого ранку нас всіх членів Тіні буде очікувати король Ґаріхтон, в своєму тронному залі.

Каміла, зрозуміла, що я мала на увазі, тихо вилаявшись, знаючи, що це могло для мене означати. В ці дні, коли я була там, в мене спорчувався настрій на цілий день. Кожну зустріч в короля Ґаріхтона, я пам’ятала на довго, отож завтрашня зустріч не буде винятком, і не забудеться на довгі місяці, а то й роки, які будуть зринюватися в моїх снах, як кошмарний сон. Зазвичай нам давали завдання в нашому укритті, але коли діло йшло до того, що нас викликав сам король означало – насувається, щось недобре.

Всякому разі я була дуже вдячна Камілі за її підтримку, коли мені її так потрібно було. В самі не прості часи вона мене підтримувала, а я її. Так ми могли не бачити один одного, довгий час, але це не завадило нашій дружбі.

Минуло п'ять хвилин, і я більше не могла витримувати цю зловісну тишину, яка повисла між нами.

– Ну а тебе як, все по-старому? Чим зараз займаєшся? – роблю паузу, – не залишила своє любиме діло і далі бачу, а?

Обернувшись в мою сторону та глотнувши глоток бурбону, Каміла усміхається, але не такою радісною усмішкою, як раніше, як кілька хвилин потому я проінформувала, де я була відсутня

ці два тижні, і які плани в мене намічаються.

– Якби ж. Я знайшла роботу.

Від здивування, мої брови поповзли вгору.

– Та ну, і яку саме?

– В одному швейному магазинчику, де вишивають плаття, сукні та ще всяку всячину, двома вулицями звідси. Я найнялася на роботу в однієї пожилої жінки на ім'я Ромільда, Роніла… або якось так. Вона взяла мене до себе, бо їй не вистачало рук для обслуговування клієнтів. Я якраз шукала якусь роботу, і мені якщо чесно було все одно чим я буду займатися, просто мені потрібні були гроші, і, як бачиш знайшла.

– Це добре, мої вітання. Хоч ти знайшла, щось нормальне.

– Дякую.

На деякий час ми перестаємо говорити, і мені спадає на думку спитатися про цього таємничого брюнета, який був з Камілою. Але не встигаю озвучити свою думку, обернувшись до подруги і помічаю, як обличчя подруги напружилося, і вона пильно подивилася на мене, змінюючи голос на серйозний.

– Скільки ти часу будеш це продовжувати? Ти не збираєшся це зупинити? – на мить в її сірих очах помічаю, щось схоже на жалість, і прикре розуміння, коли на моєму обличчі Каміла, знаходить відповідь на своє запитання, бо вона як і я чудово розуміємо, що це неможливо. – Невже немає ніякого виходу? – стиха запитує вона.

Якби в мене був вибір, я б пішла з цієї організації, ні про що не шкодуючи, але це не той випадок, коли я могла б так зробити.

Від цього залежало не тільки моє життя, яким я могла пожертвувати.

Мій настрій, який був, і до того поганий, зіпсувався остаточно. Я ненавиділа про це говорити. Занадто тема була болюча.

Важко видихнувши, я затримала свій погляд на кубиках льоду.

Тому, що скільки часу не мине, я все рівно залишуся в цьому лайні.

– Камі, я зараз не в настрої про це обговорювати, не в цей час, коли я маю один вільний вечір, щоб думати про зміни в майбутньому, які ніколи не з’являться в моєму житті. Ти сама це добре знаєш.

І Каміла знала. Але їй ніколи не подобалося, що я є в Тіні, яку очолював сам король Ґаріхтон. Вона його так само палко ненавиділа, як я.

На її обличчі відображався протест, і вона хотіла, щось сказати, але не встигла вона промовити, як несподівано з-за двору пролунав моторошний жіночий крик. Крики не замовкали, а наоборот ставали дедалі голоснішими. В залі запанувала гнітюча тиша, а за мить люди почали нервово перегукуватися один з одним: «Що там відбувається?», «Якого чорта, там коїться?», «Що це за крики?».

Почалася паніка, яка наростала з кожною секундою все сильнішою, але ніхто не наважувався наблизитися до виходу.

Ми з Камілою стурбовано перезирнулися, і без слів ми піднялися з крісел на яких сиділи, дістаючи на ходу нашу зброю. Свій кинджал я вже тримаю на готові, так само, як й Каміла, свій меч, який вона якимось дивов могла заховати під своє платття. Ми повільно стали наближатися до дверей, де гучніше долинали болісні крики, які не зупинялися, і на секунду.

– І так вітають мешканці цього королівства – своїх господарів? – пролунав незворушний голос, від якого мені стало не по собі.

В цю саму секунду моє тіло, немов прийняло струмом. Мене охоплює страх, при згадці хто може бути за цими дверима, моє серце несамовито почало калатати. У скронях задзвеніла кров. Несподівано мені забракло повітря в грудях. Я уповільнила крок. Здавалося, що світ навкруги мене таке зупинився. Я не чула більше крики жінки, і галас людей. Зненацька чиясь рука, яка впала на моє плече повернула мене до реальності. Я навіть не одразу зрозуміла, що застигла на місці.

– Тобі не обов'язково виходити туди, – з занепокоєнням сказала Каміла. Вона здогадалася про що я подумала. – Я сама розберусь, тобі ліпше забратися з цього місця чим швидше.

Я знала чому.

Я знала чому, вона не хоче, щоб я йшла туди.

Я знала, що краще забиратися з цього місця якнайшвидше.

Одночасно я була вдячна підтримці подруги, що вона розуміє, що на кону, і що вона хоче мене захистити, але саме розуміння того, що я маю покинути її було нестерпним. Я не можу залишити її саму. Я не можу.

Вона побачила, що я вагаюся, і слабо посміхнулася.

– Не хвилюйся за мене, зі мною все буде добре, – підбадьорливо сказала та, і злегка мене штурхнула ліктем. – Ти ж мене знаєш я не дам себе в обіду.

Я знала, що Каміла була сильною. Але в мене виникло погане передчуття, що я поступаю неправильно, покидаючи подругу тут.

– Ми можемо піти разом, – сподіваючись, що вона мене дослухається, та вона лише заперечно похитала головою. Вона, ще щось хотіла сказати, але в ту саму мить двері рвучко відчинилися, і через них всередину залетіло і впало на підлогу тіло. Я і Каміла підвели погляди туди. Жінка була вся заляпана в крові, щось безкотіла.

– Іди! – голосніше мовила Каміла, штовхаючи мене в сторону.

На цей раз без вагань я побігла через розгублених людей до потаємного виходу в кутку кімнати, де була підсобка, а під нею приховані двері, про, які ніхто не знав. Саме через ці двері можна було вийти на вулицю. Мені це сказала Каміла, ще раніше, коли в нас ще був час на розмови.

Через весь цей хаос, люди в паніці почали метушитися туди-сюди, заважаючи бігти, відчого я

навіть кілька раз чуть не впала, але все-таки мені вдалося добігти до підсобки. Обертаючись назад, я не змогла серед наляканих людей знайти Камілу. Декілька разів я спутувала її з якоюсь іншою дівчиною, з дуже похожив платтям, але це була не вона та й через напівморок було важко, щось розгледіти.

Буду сподіватися, що з нею все буде гаразд.

Раптово в приміщенні запанувала моторошна тиша. Всі крики зненацька вщухли, коли всередину зайшли вони. *Редклійці*. Страшна догадка підтвердилася. Я зовсім не очікувала їх тут зустріти. Тільки не тут.

Четверо здорових чоловіків в залізних обладунках, ліниво простували вперед. В кожного з них був величезний меч. Їхні кроки відбивалися по-дерев'яній підлозі, яка прогиналася під їхньою вагою. Підійшовши до окровавленного тіла жінки, гвардійці зупинилися перед нею. Один із них злобно вишкірився.

– Ну і потвора, – холодно мовив той.

Бідолашна жінка була ще жива. Я бачила, як вона намагається відповзити від них. Чоловік, який стояв перед нею дістав з кишені чорний предмет. Це був пістолет, і націлив на жінку. Я не відвернула погляду. Але здригнулася від звуку пострілу, хоча не мала цього робити. Я вже бачила таке раніше. Багато разів, бо сама таке робила. Де-не-де пролунали злякані зойки, але ніхто не наважувався поворухнувся аби втекти.

Переступивши через вже мертве тіло, четверо солдатів лінивою походкою направилися до барної стійки, наче нічого особливого не сталося. Двоє з них, приглянувши собі, якихось дівиць, які тут працювали присіли коло них на диванчиках, і почали їм щось шепотіти, рухаючи в непристойних місцях, але дівчатам лиш доводилося терпіти це, так це була їхня частина роботи. На це гидко було дивитися.

Перевівши поряд на інших двох, які підійшовши до бару, сіли на ті самі місця, де до того сиділи ми з Камілою. Редклійці сіли поруч з компанією хлопців, які стараються не дивитися в їхню сторону. Пізніше один з редклійців повертає до них голову, і уїдливо промовив до них:

- Ей, не пригостите нас випивкою?

Хлопець, який був найближче до них, нервово кивнувши у відповідь, гукає бармена, і замовляє щось їм. Вони не хотіли мати ніяких проблем. Не хотіли бути вбитими, як та невинна жінка.

Редклієць, який нагло попросив замовити для них алкоголь, розвернувся до натовпу, який так і далі тримав непорушну тишину. Він пристально обвів поглядом весь зал. Я сильніше притулилася до дверей. Тут було темно, тож він не зміг би мене побачили. Я надіялася.

– Чого завмерли, як вкопані? Ніколи не бачили солдатів Імперії Редклії? – сказав той, в голосі, в якому відчувалася погроза.

Після його репліки, мало-помалу почало чутися голоси, перешіптування, поцілунки, стони. Ніхто не наважувався порушити наказ чи вийти звідси, переживаючи через свої життя, які вмить могли в любий момент зупинитися.

Імперія Редклія – єдина країна, яка не називається себе «Королівством». Я б скоріше назвала їх «Кровавою Імперію». Вони вважають себе могутніми, і рятувальниками. Але все, що вони зробили і роблять є аж ніяк не задля людства, скоріш наоборот. За ними тягнеться велика гора трупів, які вони залишають за собою. З такими, як вони краще не зв'язуватися. Для них головне, що їх бояться.

Всі про це знають.

Ніхто не зробив їм зауваження.

Ніхто не сміє сказати хоть, щось їм.

Вирішую забиратися звідси. Ще раз кидаю останній погляд на тих двох, які сидять коло бару, і тільки зараз замічаю дещо. Темноволосий, який сидить на моєму місці та п'є пиво, на руці і нарукавнику видно кров. Значить це він бив її. Я не сумнівалася, що він це зробив з веселощів, ніж по інших причинах. Редклійці завжди так робили.

Непомітно проходжу в запасний вихід, в тому місці, де показувала мені подруга, і вийшовши назовні стараюся йти спокійним кроком, боячись навіть обернутися, щоб пересвідчитися чи вони побачили мені чи ні. В мені виростає таке бажання бігти настільки швидко, як тільки це можливо, але стримую себе.

“Вони не мали мене впізнати” – шепоче тремтливий голос в моїй голові.

Я не думала, що коли небудь зустріну їх тут. За всі ці роки. Звичай редклійці рідко тут бувають.

Буду молитися Богу, якщо він звісно існує, що скликання, яке буде завтра не буде присвячене саме їм.

Накінець наважуся зиркнути через плече. Нікого не помічаючи, я розчиняюся в темному провулку.

# Розділ 1 “Беззоряна ніч”

Змиваючи ще майже теплу кров з моїх рук в холодній, каламутній воді у відрі, яке я запримітила в кутку кімнати. Не знаю, що в цій воді було, але воно противно пахло, так само, як запах в кімнаті. Витерши руки сірою ганчіркою, я скоса позираю через плече на мертвий труп, який лежав посередині кімнати на мармуровій підлозі. Світло від смолоскипа падало на темну-багряну калюжу крові, яка вже встигла повільно розтектися навколо трупа.

Мертве тіло поволі вже видавало неприємний запах, від чого повітря в приміщенні відчутно пахло гнилизною, і набувати нестерпного огидного смороду. Я старалася втриматися від нападу нудоти.

Тепер, коли з вбивством покінчено, я змогла видихнути і бути спокійною, що Урсус Жольд буде цілком задоволений моєю роботою.

– Не смій схибити, Ґрейвун, – глухим голос сказав тоді Урсус, стоячи спиною до мене, роздивляючись із вікна вид на місто, на якого падали передвечірні сутінки. – Це вбивство є – надзвичайно важливим. Він не має вижити.

Я накінець можу детальніше роздивитися кімнату, в якій перебуваю. Як тільки я перетнула поріг будинку, і зайшла всередину, я помітила, що підлога коридору не з якоїсь там деревини, як у більшості будинків, а з справжнього срібла, яке ледь-ледь виблискувало. Я могла навіть в ньому розгледіти розмите відображення свого силуету. Все свідчило про багатство і велич маєтку, в якому цей чоловік тут жив. Не кожен в Табелі міг проживати в таких розкошах. У вітальні, де я зараз була, стояв гігантський шкіряний диван, а поруч з ним столик, на якому була пляшка вина з одним келихом. З іншої сторони кімнати розташовувалася полиці, на яких стояли різні антикварні шкатулки, багато книг і стоси пергаменту, а зверху висіла невелика картина спокійного моря. З однієї сторони стіни були величезні вікна, розміром з мене. На благо штори були закриті.

Вся ця краса просто не вписувалася до мертвої людини під моїми ногами.

Перед тим, як приступити до виконання наступного мені ненависного етапу свого завдання, я підійшла до прочинених дверей, і увійшла в сусідню напівтемну кімнату, яку освітлювали кілька смолоскипів з різних боків кімнати. В самому центрі стояв великий дубовий стіл, де на мою думку, могло б розмістити чоловік з десять. Підійшовши ближче я подумала, що він слугував точно не для проведення трапез. Це було видно по тому, як на поверхні стола були розгорнуті десятки стосів паперу. Серед цього всього мій погляд впав на розгорнуту карту Онірії.

На мапі були безліч червоних точок, які були прикріплені до назви міст, портів та безлічі інших місць по всьому континенту Онірії. Чоловіка, якого я вбила був капітаном одного корабля. Думаю він виводив на карті ці позначки, в тих місцях, де він вже встиг побувати, коли бродив морями. Їх було настільки багато, що я здивувалася, як в теперішніх умовах він зміг їх відвідати? Занадто ж наш світ став – небезпечний.

Біля карти стояла невеличка статуетка Богині Вінтер. Вона була зроблена з чистого кришталю. Старша жінка тримала в руці меч, і рішучістю та з ворожим поглядом дивилася

перед собою.

Краєм ока я прочитала на одному із листів, про місто Ноші, яке було розташоване в королівстві Нокіндське. Я подивилася на карту Онірії. Там була червона точка. Значить він там вже встиг побувати. Взявши кілька інших листів, де на них так само були написані інші міста. В кожному з них було написано їхні особливості, звичаї та таємниці. Деякі із тих міст були жирним шрифтом обведені. Їх було настільки багато, що розбігалися очі. Гадаю цей чоловік найближчим часом хотів відправитися до них.

Йому взагалі не було страшно це робити? Навіщо ризикувати життям, весь час подорожуючи, замість того, аби сидіти в безпечному місці?

Я поклала листи на стіл, і окинула поглядом кімнату. З іншого боку стіни розташовувалися широченні полиці, які простягалися від одного кінця стіни до іншого. На них були безліч книжок. Від товстих томів до маленьких книжечок. Пергаментів і сувоїв. Підійшовши ближче було ясно, що книги вже давно покрилися товстим шаром пилюки. Простягнувши руку, і взявши одну з них, погортавши я нічого не зрозуміла з того, що було написано, так як мовою, якою була написана ця книга була не афідською, а якоюсь іншою мовою.

Закривши книгу, я уважно поглянула на обкладинку. Вона була майже повністю чорною, якщо не зважати, що посередині був ледь помітний білий надпис з тією самою незрозумілою мовою.

Поклавши її на місце, я взяла іншу. Розгорнувши в ній писалося про міста, як відомі та маловідомі. Я хмикнула, згорнувши різко книгу. Цей чоловік явно був помішений на дослідженнях всіх міст в Онірії. Поставивши на місце книгу, я запримітила, що на верхній полиці була статуетка Бога Вінд. Але цього разу статуетка була оздоблена з темного дерева. Ставши на носочки, аби дотягнутися до неї, акуратно взявши її, виявила, що вона також пропадала під слоєм пилюки.

– Ці Боги вже давно позабуті світом, – одного разу сказала моя бабця Аґалія. – Чи колись вони справді існували? – запитала я.

Бабця дивлячись на мене сумно посміхнулася.

– Тільки не тут. Це всього лиш вигадки людської уяви, тут в Афідії.

Поставивши статуетку на місце, я пройшлася вздовж книжкових полиць, коли попереду в напівтемряві, зауважила значну більшу в розмірах майже на половин стіни мапу Онірії, аніж та, яка була на столі. Ставши навпроти карти, на ній я побачила чіткі кордони всіх шістьох королівств. В тому числі і нашого. Королівства Афідії.

Мій погляд зупинився на лівому нижньому куті карти, де була одна чорна пляма, яка затуляла майже третину карти. Пусте місце, на якому мало б бути ще одне королівство.

Але його існування припинилося майже одинадцять років тому.

Я безвільно розглядала карту, і стиснула кулаки. Як я довго не відтягувала час, я не можу цього робити й надалі. Я ненавиділа подальшу частину своєї роботи, коли діло доходило до замітання своїх слідів. Закривши очі, і через ніс на повні груди вдихнувши й видихнувши, я змусила себе думати про краплю чогось хорошого.

Чорт. Тут в біса немає, і ніколи не було, і не буде нічого хорошого, – сказав мій внутрішній голос, – те, що ти робиш це – гидко й низько.

Взявши волю в кулак, я відвернулася від карти, столу та книжок, які я як змусила себе думати можуть якимось дивом зацікавити мене, і відволікти мене. Хоча я й *чудово* знала, що це була чергова самообмана до самої себе і ніщо інше. Я просто не хотіла робити те, що потрібно було зробити дальше з людиною, яку вбила.

Повернувшись назад в кімнату, я старалась не звертати на запах, який став ще нестерпнішим.

До того, як я мала вбити цього чоловіка, я детально вивчила план цього будинку, і знала де, що знаходилося. Ніяка більше кімната мене не цікавила, окрім однієї – підвалу, який знаходився сходами нижче.

Позираючи на свій наручний годинник на зап'ясті, подумки зазначаю, що в мене залишається приблизно п'ятнадцять хвилин, перш ніж зникнути звідси. Можливо й менше. Френк Волтон може просто не захоче чекати мене, коли побачить, що мене немає на місці й мені доведеться йти пішки. А перспектива знову йти самій через половину міста вночі не сильно вабила.

Кидаю похмурий погляд на труп чоловіка. Його було звати Брейвеном Хері. Перед тим, як приступити до виконання місії, я прочитала його особисті дані, які мені передав Урсус для більшого ознайомлення зі своєю майбутньою жертвою для кращого вистеження й чудово продуманого плану його вбивства. Я вичитала дещо цікаве про такого собі Брейвена Хері.

На перший погляд Брейвен Хері був нічим не примітним молодим чоловіком, на років двадцять вісім, не більше з худорлявою тілобудовою, але видимі м’язи на тілі говорили, що він привик до важкої робити. Високий на зріст, світло-коричневим волоссям та засмаглою шкірою. Він реалізував себе в морській сфері, будучи капітаном з одного з судин на ім'я «Ґранґвій». Він подорожував по всіх королівствах, перевозив і доставляв різноманітні предмети з різних куточків світу сюди в Табелу: зброю, одяг, їжу, коштовності та цінні предмети, які коштували чималих статків. Все що хочеш, що могло знадобитися людям. Таким чином він продавав товар, і отримував за це великі гроші. Я бачила Брейвена кілька раз в тронній залі, як пошану до короля, він віддавав йому дорогоцінні коштовності, дивні предмети, які я бачила вперше.

Але підпільним ділом, яким таємно займався Брейвен була – наркоторгівля. Чоловік продавав протизаконні і небезпечні предмети на чорному ринку. Король знав про це, і

завжди приховував Брейвенові діяння від небезінтересних очей. Ті хто наважувався сували свого носа куди не слід король карав. Вбивство було першочерговим і перевіреним часом способом, щоб позбутися зівак. Це тривало щонайменше п’ять років. А натомість Хері повинен був віддавати половину зароблених грошей, які він отримав на ринку королю.

Але з недавніх пір все змінилося.

З незрозумілих причин король наказав вбити Брейвена Хері, і попросив це нас. Точніше ми мали підпорядковуватися любому наказу нашого короля. Ми були його Тінню. Особистою охороною короля, яка виконувала всі його накази. Без винятку. Його вірна людина Урсус

Жольд, голова Тінів доручив мені взятися за цю справу.

З кожним кроком до трупа мене накривало сильнішою хвилею нудоти. Нависнувши над його блідим обличчям, мій погляд впав на його очі, в яких була лише одна – пустота.

Взявши обома руками нерухоме тіло за пахви, я з неабиякою силою потягнула його в сторону підвалу. На обличчі поступив піт. На вигляд хлопець здавався легшим, але він важив добряче, що довелося піднапрягтися, щоб відтащити його тушу. Хотілося чим по швидше здихатися від нього, кинувши у велику підземну піч, яка обігрівала цей двоповерховий кам'яний будинок. Від самої цієї думки мені скрутило живіт, і немає різниці скільки разів я це робила, мені просто не по собі повторювати це раз у раз.

Однією рукою відчинила двері, а іншою підтримувала тіло. Попереді виднілися кілька сходинок, які ввели вниз, і зникали за густою пеленою темноти, туди куди не потрапляло світло смолоскипа. Я не збиралася витрачати зайву енергію, і волочити тіло на своїй спині, тож…

Недбало кинувши обмякле тіло перед собою й без лишніх роздумів просто пхнула тіло ногою падати по кам'яних сходах вниз. В мертвій тиші тіло Брейвена тихим принчмакнутим звуком покотилося по сходах, зникаючи в темряві, і за кілька секунд глухо гепнулося внизу.

Знявши зі стіни смолоскип, почала спускатися вниз. Невеличка хмара пилюки здійнялася по сходах, і поміж тим побачила малі червоні плями від крові.

В підвалі було досить прохолодно і сиро, і по моїй шкірі пробігся холодок. І якби не тускле світло від смолоскипа, було таке враження, наче тут панує всепоглинаюча порожнеча.

Світло від смолоскипа впало над чоловічим трупом. Його одна нога вигнулася під не рівним кутом, а обличчя стало ще мертвеніше, і забилося до такої степені, що воно почало кровити.

Злегка наклонившись, беручи за комірець його туніки, просякнутою лепкою кров'ю, я потягнула його в сторону до ледь сяючого промінчика світла в дальньому кінці підвалу. Підходячи блище стало чутно потріскування дров у великій кам'яній пічці.

“Ось і все, зараз все закінчиться”, – в своїх думках заспокійливо я прошепотіла сама до себе. Після цього я зможу накінець-то покинути це гниле місце. Це остання частина моєї місії.

Зачепивши смолоскип на стіну, я обережно відкриваю дверцята пічки, щоб не обпектися, так як вони були достатньо гарячими, і відсуваю їх по сторонах, достатньо широко, наскільки це було можливо. Густий, темний дим одразу дмухнув прямо мені в обличчя. Вільною рукою, я старалася прикритися від диму, а другою вчепившись за одежину, скривилася від огиди, коли під нігтями відчувала холодну шкіру. Наступної миті з всією силою підняла тіло й закинула всередину. Швидко закривши дверцята, перед тим, як за секунду вогонь здійнявся на мене, а тіло мало не вивалилося назад.

Стряхую з себе пил та встаю. Мої легені не могли вже дихати цим повітрям, який став ще жахливішим. Деякий час я просто дивилася на піч, де спалювалося тіло. Чоловік був доволі молодий, і досить красивий. Він міг, ще багато чого побачити й зробити за своє життя. Але вочевидь доля приготувала для нього іншу участь.

Його тіло ніхто, і ніколи не знайде. Воно згорить швидше, а кості перетворяться на попіл,

який перемішається з частинками золи від спалених раніше дров. Занадто пізно хтось додумається шукати його саме тут. За весь час, який я спостерігала за цим чоловіком я бачила, що він завжди був сам, тож не думаю, що він з кимось жив. За ним ніхто не буде переживати.

Мені повезло. Брейвен Хері майже не захищався. Він навіть не помітив, що до нього із-за спини підкралася холоднокровна вбивця з кинджалом в руці. Думаю його необачність була через його знервованість, коли він прийшов до оселі. Саме вона не дала йому змогу вчасно помітити небезпеку, яка затаїлася в його домі. Не знаю причини чому він був такий неспокійний, але це тільки зіграло мені на руку. Коли чоловік виявив, що хтось ще є в цьому будинку крім нього – було занадто пізно.

Брейвен обернувся в той момент, коли я хотіла нанести кинджалом прямо йому в голову. Віддам йому належне, він спромігся в останню секунду відскочити, але чоловік явно був не готовий до бійки.

Коли він подивився на мене, його жовті очі широко розплющилися від пізнання. – Ти, – збентежено, і розгублено промовив він.

Блискавично швидко, щоб не створити зайвого шуму я накинулася на нього, використавши свою спритність, і на цей раз добре націлилася кинджалом. Гостре лезо проткнуло йому серце, тим сами подарувавши йому швидку загибель. Останні слова, які він прошепотів за мить до своєї загибелі були:

– Вони знали.

В останні секунди його життя, очі в чоловіка були наповнені не страхом і відчаєм, а не зрозумілим для мене глибоким смутком, і ще чимось, що я не встигла розгледіти, коли

тіло впало додолу. Його реакція мене здивувала. Зазвичай мої жертви так не поводилися.

Ці слова нічого не могли мені сказати чи пояснити. Можливо він дізнався, що корона прийшла за ним, і тоді це пояснювалася Брейвонова реакція.

Я поглядую ще раз на годинник. Десь, як раз має під'їхати карета, яка забере мене звідси.

Останній раз кидаю погляд на піч, перед тим, як піднятися наверх.

Але прямуючи до дверей задумуюсь, чи варто було перед тим, як вбити – спочатку розпитати, як саме він переступив королю Афідії дорогу, аж тоді закінчити його страждання?

Уви було вже занадто пізно.

Але в голові крутилася думка. Чому ж король захотів його вбити? Що могло статися між ними обома?

Захлопнувши за собою ледь чутно важкі дубові двері, я вийшла на двір. Оглядаюся по темній вулиці. Нікого немає. Зараз ніч, і все місто спить. Я заздрила тим людям, які в такий час, ще солодко сплять в своїх ліжечках, і милуються своїми снами. В той час, як я вбиваю майже кожної ночі, виконуючи місії, які потрібно зробити безпомилково до настання ранішнього світанку. В жодному випадку не можна було промахнутися. Якщо ж промахнуся, що ж, наслідки настануть неодмінно. Корона не пробачає жалюгідних невдач.

Спершись об холодну кам'яну стіну будинку, я шумом важко видихаю, від чого в повітрі утворюється маленьке хмарка білого диму. Хоч зараз осінь, по відчуттях, що зима уже прийшла. Де-не-де з'явилася біла імла, яка покрила фасади будинків і тротуарів. Тілом пробіглися мурашки від несподіваного холодного вітру. Хоча я одяглася, як я думала тепло, утеплені штани й накинувши на себе чорну шкіряну куртку, а поверх неї темний плащ з капюшоном, але вони не сильно то й допомагали. Сидіти на одному місці було холодно.

Щоб якось скоротити час в очікуванні, і відтіснити спогади про недавня вбивство, я задираю голову вверх, і дивлюся на самотній яскравий місяць. Сьогоднішня ніч була беззоряна.

Я здригнулася, коли несподівано мене привернув звук шурхотіння чогось зверху. Я миттю подивилася туди.

Мій погляд впав на високе дерево, де з самого верху на гілці сидів сокіл. Білий сокіл. Мене здивував його розмір. Він був доволі великих розмірів.

Зрозумівши, що це всього на всього якийсь птах, я відчула глибоке полегшення.

– Ти мене налякав, – пошепки відказала я.

Сокіл продовжував сидіти непорушно, а гілка досі легенько похитувалася під його вагою.

Я рідко зустрічала тварин в Табелі, так як через велике скупчення людей у місті тварини були витіснені зі свого природного середовища. Поміж провулків, я часто бачила щурів, або бродячих псів чи котів, які шастали по вулицях. Але бачити тут здоровенного білого сокола було доволі дивна річ. Ніколи не думала, що вони тут могли водитися. Я знала, що в Королівстві Афідії водяться такі великі птахи, але щоб такі.

Я відвернула від нього погляд. Але мурашки пройшлися по шкірі. Мене огорнуло тривожне відчуття, нібито цей білий сокіл за мною пильно спостерігає.

Вдихнувши і вибухнувша я заставила себе заспокоїтися. Це ж просто напросто птах, Кіра. А причина в моєму неспокої була недосипання, так як я вже досить тривалий час не висипалася, як слід, і від того мені почали привиджуватися всякі нісенітниці.

Як тільки прийшла думка про сон, як мені миттєво захотілося заспати прямо на холодній підлозі, і не думати ні про що інше.

Час від часу позираю на свій годинник, і озираючись по сторонах з думкою, яка крутиться в мої голові.

«Ну де ж ти, Волтоне? Скільки часу я буду відморожувати свою дупу?»

Але, як тільки я встигаю про це подумати, як в цей самий момент я почула тихі звуки, які з кожною секундою ставали все гучнішими. А тоді з темного провулку виїхала темний силует карети, яку віз кінь. Вона зупинилися прямо біля того місця в кількох метрів, де сиділа я.

Карета була оздоблена доволі скромно, ніякого пафосу. Звичайнісінька, проста невеличка карета, якою мене часто забирали після виконання завдання.

Тишина повисла на деякий час. Ніхто не виходив, і ніхто нічого не говорив. Піднявшись я почала спускатися сходами, і направила свій погляд на дерево. Але на моє здивування на

вершині дерева більше не було того білого сокола. Лише гілка, яка не помітно колихалася. Я навіть не почула, як він полетів.

Я обернулася й продовжувала йти недовірливо зиркаючи в сторону вершника. Це був той самий чоловік, який забирав мене кожного разу, але маска ворона на ньому не давала сказати хто саме це був. Я багатьох не знала людей, які працювали в Тіні. Але скажу направду мені було байдуже до них. Мені видавали гроші за це, і це було єдиним чим я цікавилася.

Не встигла я дійти до карети, як з того самого провулку, де кілька хвилин тому виїхала моя карета, донісся тихий гуркіт, а за кілька секунд по напівтемній вулиці звідтам виїхала інша карета, яка стрімко наближалася в нашу сторону.

Я заклякла на місці, як тільки побачила її.

«Зазвичай за мною приїжджала тільки одна карета, забираючи мені після чергової місії. Чого це раптом приїхало аж дві?»

Друга карета зупинилася навпроти першої.

Стоячи в ступорі, я не знала чого мені зараз потрібно очікувати. Я стурбовано кидала погляд то на одну, то на іншу карету.

В один момент дверцята з першої карети відкрилися, і звідти я змогла розгледіти темну фігуру, яка сиділа всередині.

- Чого ти там застигла, Ґрейвун? Піднімайся, – відстороненим голосом пробурмотів, Френк Волтон.

Не зронивши, ані пари з вуст, залізаю всередину з беземоційним виразом обличчя, закривши за собою двері та сідаю.

А в цю саму мить, коли я підіймалася всередину, Френк пошепки щось невиразно перемовлявся з вершником у воронячій масці, а той в свою чергу, так само пошепки сказав до візника сусідньої карети. Це відбулося в той момент, коли я заходила, тож я не встигла почути жодного слова про, що конкретне вони говорили.

Я чекала, коли ми поїдемо, але ми не зрушували з місця, наче когось чи чогось чекаючи. Я не сміла питати чому.

Я була занадто змучиною, щоб дослухатися до їхніх перешіптувань, я просто хотіла поспати після цієї важкої ночі. Я лишень обвела поглядом карету, яка була навпроти нашої. Вона була більша, і більш вишікуваніша, ніж наша. З вигляду вона була дорогою, оздоблена з темного дерева з красиво медово-золотистими візерунками.

Місячне світло падало всередину, де я могла помітити дві фігури. Одна чоловіча, друга жіноча. Через погане освітлення було не зрозуміло хто саме це був. Чоловік сидів в розслабленій позі, а його обличчя приховувалося в темноті. Але я змогла чуть ліпше роздивитися жінку. Але це скоріше була молода дівчина. Її голова була опущена. Одягнена була в бежеве-молочне плаття. Але чи то через відстань, воно видалося мені брудним і подертим. Її довге темне волосся закривало її обличчя, і я не могла добре роздивитися, які

саме емоції відображалися на ньому. Лише мельком помічаю, що вона непомітно, але ледь тряслася. Вона, наче відчула мій погляд на собі й трохи похилила голову назад, сховавшись в мороці.

Її присутність геть не вписувалася в це місце, де знаходилися вбивці.

Але якщо вона з ними мені в жодному разі нема чого пхати свого носа, туди куди не слід. Наступна репліка підтвердила мою здогадку.

– Вони вас чекають, їдьте, – сказав Френк, але на цей раз вже голосніше.

Сусідній вершник лише коротко кивнув у відповідь, і за мить зрушив з місця, зникнувши серед глухої ночі за найближчим провулком. Але саме в цей момент, коли вони виїжджали, я побачила на коротку мить лице незнайомця. Але точніше його очі. Це тривало буквально долю секунди, але мені здалося, нібито його очі зблиснули в місячному світлі.

Ні. Я похитала головою. Я вже починаю, щось собі вигадувати. Мені просто потрібен сон, щоб вгамувати свої надреальні фантазії.

Не говорячи більше нічого ми поїхали з місця, прямуючи до нашого укриття. Я занадто змучена, всіма цими подіями за весь день, щоб проаналізувати цю химерну ситуацію.

За горизонтом показалося ранкове сонце, яке починало підніматися все вище й вище. Перші маленькі промені сонця неспішно падали на ще заспане місто, яке вот-вот почне прокидатися.

Кидаю ледь помітний погляд на Френка. Коричневі штани, і порвана сірувата куртка, на якій було видно ледь помітні бризки крові. Френк дивився перед собою, і читав газету, а на обличчі читався кам'яний вираз обличчя, який я так часто бачила. По напруженній поставі навіть в темноті розумію, що в нього, як і в мене ніч видалась зовсім не спокійною. Він зморений так само, як я. Цікаво кого доручив вбити Урсус Френку? Але запитуватися не стану. Раптом його обличчя скривилося нотками неприхованої зневаги.

– Що таке? – сухо запитати я, без усякої зацікавленості. У відповідь отримала зневажливий погляд. Але я не відвела, і витримала його роздратований погляд.

– Нічого такого, що могло стати ще гіршим, – невдоволено пробурмотів той, знову втупившись в газету. – Повстанці ширять чергові дурні чутки, що юканійці хочуть здійснити революцію.

Нічого нового, подумала я. Повстанці весь час про це говорять, але нічого з того не відбувалося, тому що це – неможливо. Всі в Онірії знали, що всі юканійці вже давно загинули.

Френк, як і я не вірили в ці чутки. Гадаю повстанцям було вигідно розпускати неправдиві слухи, щоб навести на людей жах, який в наш час і так було предостатньо.

Решту дорогу ми їдемо в цілковитій тиші. Френк відклав газету, і задимлено дивився у вікно. Через півгодини, ми вже приїхали на знайому мені вулицю, де знаходилося наше сховище. З вікна вигулькнула трьох поверхова кам’яна будівля, поміж інших похожих будинків. Карета зупинилася.

Мене завжди відлякував цей жахливий, потріпаний будинок, так само, як і цей кримінальний

район куди ми приїхали. В моїй пам'яті у ньому не було нічого хорошого. Кам'яні стіни з коричневої цегли вже давно обсипалися, а вікна за якими неможливо нічого було глянути були затемнені, щоб знадвору не було видно, що діється всередині.

Вийшовши з карети ми з Френком направилися до вхідних дверей. Відчинивши їх, як в ніс одразу вдарило важке повітря, в якому панував запах тортур, знущань та смерті. Місце – з якого звідки не поверталися. Зазвичай ми приносили сюди людей, які підозрювалися в повстанських діях проти короля, або тих, хто на думку короля провокував слухи про юканійців.

Минувши невелику прихожу, а за тим проходячи по тісному коридору з сіро-бетонних стін та підлоги й пройшовши ще трохи, як коридор розходився на дві різні сторони. Я пішла ліворуч, там, де знаходилася моя кімната, в дальньому кінці коридору. В протилежний бік пішов Френк. Не промовивши ні слова, ми розійшлися по різних сторонах.

Увійшовши в свою кімнату, я зачинила зі скрипом двері. Моя кімната була скромною. Невеличка шафа, столик з дзеркалом, одне малесеньке ліжко, а над ним маленьке віконце, через, яке я любила милуватися зорями, коли наставала ніч.

Не задумуючись падаю на ліжко. Тільки зараз, коли я лягла, розумію, що я дуже втомилася. Як я довго чекала цей момент, щоб відпочити.

Крізь порвану фіранку в моє вікно потрапили перші сонячні промені. Але перш ніж заснути, мені пригадалася ця дивна сцена, яка сьогодні сталася. Ця дівчина в кареті.

Вона була налякана чи мені це просто здалося?

І очі чоловіка, які неприродньо засвітилися. Чи це була просто гра світла?

Не встигаю над цим добре замислитися, як темрява обіймає мене, неначе запрошуючи мене до себе, і я з радістю провалююся в її міцні обійми.

І я цьому рада.